Vana plná fialek - Hana Hegerová

Když okna první elektriky
poslala známé cukrbliky
záclonám mého pokoje
a úsvit přišel stisknout kliky
– tak po klávesách harmoniky
šly tóny dělat rozbroje.

Pod střechou kdosi hrál.
Někdo se tomu smál,
zatímco jiný dostal vztek.
Tak či tak každý den
hlásil se refrénem:
"Já dnes
mám vanu plnou fialek,
mám vanu plnou fialek,
mám vanu plnou fialových fialek."

Tak chodilo to každé ráno.
A někdo říkal: "Nevídáno,
ať se ten chlápek pobaví."
Další však říkal svojí ženě:
"Dost divný přístup k hygieně –
vždyť připraví se o zdraví."

Nahoře zatím hrál
dotyčný klidně dál
– všem nájemníkům ve spolek.
Jak přání "Zlomte vaz"
nám předával svůj vzkaz:
"Já dnes
mám vanu plnou fialek,
mám vanu plnou fialek,
mám vanu plnou fialových fialek."

Postupně se všem zalíbilo
budit se písní, zvlášť když lilo
s harmonikou tahací.
Začli jí říkat akordeon,
já říkala Alain Delon
tomu, kdo bydlel v oblacích
tomu, kdo bydlel v oblacích.

Už se to stěží někdo doví,
kdo tenkrát bydlel mezi krovy
starého domu v Karlíně.
Odešel prostě jednou k ránu
z bytu, co nikdy neměl vanu
a voněl nejvýš po víně.

Tím, co nám tady hrál,
nás vlastně obelhal,
řekli si všichni ve spolek.
Já v špatném počasí
však dodnes zpívám si:
"Já dnes
mám vanu plnou fialek,
mám vanu plnou fialek,
mám vanu plnou fialových fialek."